

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3039/2023
27.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Катарина Плазинчић, адвокат из ..., против туженог Института за рехабилитацију "Београд", Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 248/23 од 21.02.2023. године, у седници одржаној 27.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 248/23 од 21.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 248/23 од 21.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3193/21 од 27.09.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе од 16.08.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од маја 2018. године закључно са мартом 2021. године исплати тужилу новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилу тражила да јој тужени на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од маја 2018. године закључно са мартом 2021. године исплати новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужилу накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.000,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, тужилу је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 248/23 од 21.02.2023. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и петом изреке и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је усвојен тужбени захтев за исплату разлике до износа минималне зараде по појединим месецима у означеном временском периоду, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиље на исплату разлике између исплаћене зараде и минималне зараде, применом одредбе члана 111. Закона о раду („Сл. Гласник РС“ бр. 24/05...95/18). О овом праву је одлучено у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљано питање права запосленог на исплату минималне зараде, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно за време које се изједначава са пуним радним временом. Врховни суд указује да је циљ исплате минималне зараде да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и потреба чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136 о утврђивању минималних надница.

Ревизијом није конкретизовано правно питање које би се разматрало кроз институт изузетне дозвољености ревизије. Наводи ревизије које се односе на утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање код испитивања услова за изузетну дозвољеност ревизије, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 401. став 2. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права и то под условима који су законом изричито прописани. Применом овог института не могу

разматрати процесна питања, нити наводи ревизије да је предметни захтев стављен у поднеску тужиоца од 20.04.2022. године, по којем се тужени изјаснио поднеском од 10.05.2022.године, не истичући приговор застарелости потраживања до закључења главне расправе 27.09.2022.године. У ревизији се одређено не указује на испуњење услова из одредбе члана 404. став 1. ЗПП у овој правној ствари.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни ново тумачење права, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.04.2021. године, преиначена је 20.04.2022. године и затим 16.08.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 5.295,46 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**